

ere jo nogle af de Hovedtræk, som findes i Folkevæbningen. Det kan vel anføres, og maaskee maa jeg være fattet paa, at man vil anføre herimod Forholdet i Nordamerika; Unionen havde en saadan Folkevæbning, men hvad blev Følgen ved Oprørets Udbrud? Den maatte meer og meer organisere sin Krigsstyrke som en staaende Hær. Men det maa dog, hvis denne Indvending skulde møde mig, ikke blive ubemærket, at en stor Stat som Unionen ikke kan sammenlignes med os, eller rettere vi ikke med den, fordi en Stat som denne aldrig kan tænkes at blive i en reent defensiv Stilling; den maa være fattet paa ogsaa at kunne komme til at gaae offensivt tilværks mod sine Naboer, hvilket jo for os, saaledes som vi nu ere indskrænkede, allerede i mange Aar, ikke blot siden den sidste Katastrophe, har været en Umulighed eller, en Illusion. Udsaa deri, troer jeg, ligger en stor Forskjel, hvis man overovedet vil komme med denne Indvending, som jeg vel kan forudsætte. — Jeg skal, siden jeg nævnte Skolerne, om dem gjøre den eneste Bemærkning, at jeg finder det meget bifaldsværdigt, at den høitærede Minister har nedsat den Capitulation, som er paalagt dem, der ere udgaaede fra Clevefiskolerne, fra 8 til 2 Aar. Jeg vilde finde det meget urigtigt, isald man vilde fastholde den Beslutning, der var fattet af en Dreng eller idetmindste af En, der ikke var stort over Drengaalderen, og lade ham i 8 Aar fortsætte sin Clevbane i en Carrière, som maaskee ingenlunde ved et nærmere Betjendsskab tiltalte ham. At den høitærede Minister har nedsat Capitulationen til 2 Aar, finder jeg derfor, som sagt, meget priseligt.

Jeg skal tillade mig endnu at gjøre nogle Bemærkninger ved Lovudkastets Specialiteter. Jeg kan da ikke Andet end udtale en Anke over, at der ikke er efterstræbt nogen sælles Bestyrelse for Land- og Sømagten; det forekommer mig, at Krigsministeren maatte være den, i hvis Hænder det hele Magtomraade var nedlagt. Jeg veed meget godt, at man vil sige: Ja, men Søværnet har jo sine særlige Fordringer, dertil hører særlige Kundskaber og særlig Indsigt, som man ikke kan forudsætte samlede hos een Mand. Dette er ganske vist, men selvfølgelig kan min Mening ikke være

anden end den, at Krigsministeren skulde have sine Raadgivere, og da vi ere bragte derhen, at vi nødvendigviis maae søge en Samvirken i vort defensivt Forsvar — thi Andet kan der aldrig være Tale om — mellem Land- og Sømagten, forekommer det mig, at ogsaa Styrelsen af disse to Vaaben, om jeg saa maa kalde det, maa være i sin Heelhed nedlagt hos en enkelt Mand, for at det ikke skal gaae saaledes, som en Forfatter engang udtrykte sig, at Flaaden seilede mod Vest, og Hæren gik mod Ost. — Den høitærede Minister har optaget det Forslag, som Forsvarscommissionen — det hedder bestandig „Forsvarscommissionen“, jeg troer, at man med mere Føie kunde kalde den „Væbningscommissionen“ — har gjort, at alt vaabendygtigt Mandskab skulde uddannes. Jeg kan ikke Andet end finde dette særdeles rigtigt, saameget mere som det stemmer fuldkomment overeens med den Betragtning af Væbningen, jeg før udtalte, nemlig en Almeen-væbning, hvor jo netop dette vilde finde Sted. Derimod er der et andet Forhold, med Hensyn til hvilket jeg ikke saa ubetinget kan dele den ærede Ministers Betragtning, og det er Afflasselsen af Stilling. Jeg veed meget vel, at der gives, og den høitærede Minister har i Motiverne til nærværende Lovudkast ikke ladet det mangle paa gode og vægtige Grunde til Fordeel for denne Afflasselse, men jeg troer dog, at ikke alle de Ulemper, som i Motiverne findes angivne som Følge af Stillingsvæsenet, med Rette kunne siges umiddelbart at være dettes Skyld. Saa snart der bliver givet Bestemmelser, sigtende til at forebygge, at de unægtelig mange slette Indvilder, som ere komne ind i Væbningen, ikke for Fremtiden optages i den, saasnart der bliver truffet Bestemmelser, der vanskeliggjøre Stillingsmænds Indtrædelse, saasnart man tager Forholdsregler, sigtende til paa det Næste at undersøge deres Qualificationer, deres tidligere Opsørel, ogsaa i moralisk Henseende, kort sagt, til ret at examinere deres tidligere Forhold, troer jeg ikke, at Stillingsvæsenet vil medføre saamange Ulemper, som det hidtil har viist sig at have tilfølgende. Jeg har selv commanderet Afdelinger, og jeg skal bevidne, at de, der have forarsaget meest Ulempe, have været Stillingsmændene, men,